CONSIDERAȚII ASUPRA OBIECTULUI JURIDIC AL INFRACȚIUNII ÎN DREPTUL PENAL R.P.R.

DE

BERTHOLD BRAUNȘTEIN

Legile Republicii Populare Romîne exprimă voința clasei muncitoare și a întregului popor muncitor din R.P.R., voință care urmărește construirea socialismului în patria noastră.

Înfăptuirea acestei voințe — construirea socialismului — este însă condiționată de respectarea întocmai și fără șovăire a legilor în care ea își găsește exprimarea, adică de realizarea legalității populare.

Datorită legăturii dintre construirea socialismului și legalitatea populară, aceasta din urmă constituie o metodă principală de realizare a sarcinilor dictaturii proletariatului.

În activitatea organelor de urmărire și judecată, realizarea legalității populare este legată de calificarea justă a faptelor cercetate sau judecate, iar succesul operațiunii de calificare depinde — mai cu seamă în cazul cînd două infracțiuni diferite se aseamănă sub aspectul trăsăturilor obiective — de cunoașterea precisă a obiectelor juridice pe care ele le vatămă.

Pentru ilustrarea acestei afirmații să luăm un exemplu din practica noastră judiciară:

Prin sentința penală nr. 791/1955, Tribunalul popular al raionului Lipova a condamnat pe inculpata S. S. la un an și 6 luni închisoare corecțională pentru delictul prevăzut de art. 472 comb. cu art. 476 C. p. (adică vătămare gravă a integrității corporale calificată).

Pentru a hotărî astfel, Tribunalul popular constată că inculpata, avînd în îngrijirea sa pe minorul M. D., copilul concubinului său arestat, l-a lovit, de mai multe ori, iar de pe urma loviturilor aplicate copilul, în etate de 11 ani, a suferit leziuni corporale a căror vindecare a necesitat mai mult de 15 zile.

Recursul declarat de inculpată împotriva susmenționatei sentințe a fost respins de Tribunalul regional Arad prin dec. pen. nr. 1533/1955.

Împotriva ambelor hotărîri, Procurorul general al R.P.R. a declarat recurs în supraveghere, care a fost admis de către Tribunalul Suprem al

R.P.R., prin decizia nr. 2306/1955, cu motivarea că: „încadrarea juridică a faptei săvîrşite de inculpată în art. 472, comb. cu art. 476 C. p., este într-adevăr greşită, deoarece copilul aflîndu-se sub îngrijirea şi supravegherea inculpatei — concubina tatălui său arestat — calificarea legală a infracţiunii săvîrşită de inculpată era cea prevăzută de art. 455 C. p., iar vătămările cauzate victimei fiind grave, sancţiunea ce se aplică inculpatei — conform ultimului aliniat al articolului citat este cea prevăzută de art. 472" [1]).

Cu alte cuvinte, greşeala comună săvîrşită atît de Tribunalul popular Lipova, cît şi de Tribunalul regional Arad, este de a fi confundat delictul de abuz de drept de corecţie — prevăzut de art. 455 C. p., cu delictul de vătămare gravă a integrităţii corporale calificată — prevăzut de art. 472 comb. cu art. 476 — datorită cunoaşterii insuficiente a obiectelor juridice nemijlocite ale acestor două infracţiuni. Astfel, infracţiunea de abuz de drept de corecţie şi disciplină este o infracţiune îndreptată contra familiei, pe cînd vătămarea integrităţii corporale este o infracţiune contra persoanei cu care nu trebuie confundată, deşi exerciţiul abuziv al dreptului de corecţie şi disciplină se poate realiza prin aceeaşi activitate materială ca şi vătămarea gravă a integrităţii corporale.

Reprezentînd deci o problemă de însemnătate fundamentală pentru înfăptuirea legalităţii populare, revine teoriei dreptului penal sarcina să elaboreze noţiunea justă a obiectului juridic al infracţiunii.

În conţinutul social politic al obiectului juridic al infracţiunii găsim explicaţia faptului pentru care teoria burgheză a dreptului penal ignorează sau evită adîncirea problemelor legate de obiectul juridic al infracţiunii.

Dacă ne referim la literatura juridică romînă, anterioară datei de 23 August 1944, găsim, de exemplu, în *Tratatul de drept şi procedură penală* al lui I. Tanoviceanu, următoarea definiţie: „Obiectul juridic al infracţiunii este dispoziţiunea de lege care a fost violată" [2]).

Această definiţie se întemeiază pe idealismul burghez care, pentru a camufla esenţa de clasă a infracţiunii şi a dreptului penal burghez, atribuie o valoare absolută normei juridice penale şi o separă de relaţiile sociale reale pe care le ocroteşte. Ca urmare, infracţiunea devine fapta prevăzută şi pedepsită de lege, iar obiectul ei, dispoziţia de lege violată.

Potrivit unui alt punct de vedere, aparent ştiinţific, care şi-a găsit expresia şi în *Manualul de Drept penal* al lui Vintilă Dongoroz, se consideră „obiect juridic al infracţiunii (sau obiect al protecţiunii penale) interesul pe care norma încriminatoare îl ocroteşte" [3]).

Este evident că o astfel de definiţie a obiectului juridic al infracţiunii era de natură să creeze iluzia că infracţiunea — în condiţiile orîndu-

1) *Culegere de Decizii ale Plenului şi Colegiilor Tribunalului Suprem al R.P.R. pe anul 1955*, vol. III, p. 97, Decizia penală nr. 2306/1955.

2) I. Tanoviceanu, *Tratat de drept şi procedură penală*; ediţiunea a doua a *Cursului de drept şi procedură penală*, revăzut şi completat. vol. I, p. 391.

3) Vintilă Dongoroz, *Dreptul penal*, p. 201.

irii burgheze — vatămă, în aceeaşi măsură, interesele capitalistului şi ale muncitorului, ale moşierului şi ale ţăranului, ascunzînd adevărul pe care Marx îl stabilise, încă în *Ideologia germană* că infracţiunea este „lupta individului izolat împotriva raporturilor dominante".

Dreptul penal, ca şi oricare altă ramură a sistemului de drept, nu apără interese „în general", ci în favoarea cuiva sau a ceva.

Dreptul consacră, instituie sau dezvoltă anumite relaţii sociale numai în interesul clasei dominante.

Prin separarea artificială a intereselor apărate de legea penală, de interesele clasei dominante se ajunge la negarea esenţei de clasă atît a dreptului penal cît şi a infracţiunii.

Cît priveşte ştiinţa dreptului penal, care se dezvoltă în ţara noastră pe baza teoriei marxist-leniniste a statului şi dreptului, şi sub influenţa creatoare a ştiinţei sovietice a dreptului penal, aceasta a acordat, pînă în prezent, o importanţă redusă problemelor legate de obiectul juridic al infracţiunii, pentru aceeaşi cauză pe care, în literatura juridică sovietică, a identificat-o penalistul B. S. Nikiforov, şi anume „legătura foarte slabă care a existat între teoria generală a dreptului şi diferitele ramuri ale ştiinţei juridice, printre care şi ştiinţa dreptului penal" [4]).

Elaborarea noţiunii ştiinţifice a obiectului juridic al infracţiunii trebuie să pornească de la locul pe care dreptul penal îl ocupă în sistemul dreptului, adică de la specificul său, care justifică existenţa sa ca ramură de sine stătătoare a dreptului [5]).

Afirmaţia potrivit căreia specificul dreptului penal ar consta în faptul că el apără relaţiile sociale reglementate de celelalte ramuri ale dreptului că, spre deosebire de celelalte ramuri el ar avea un caracter complimentar, sancţionator al acestora, se întemeiază pe: a) atribuirea — neîntemeiată — de sensuri diferite termenilor de apărare şi reglementare juridică, şi b) pe părerea greşită că diferenţa dintre ilicitul penal şi cel extrapenal este de natură pur cantitativă şi nu calitativă.

Formularea al. 1 al art. 1 C. p. R.P.R., potrivit căruia: „Legea penală are drept scop apărarea Republicii Populare Romîne şi ordinii sale de drept..." este, în mod aparent, de natură să justifice deosebirea de înţeles ce se dă termenilor de apărare şi reglementare juridică.

După remarca justă a lui B. S. Nikiforov, orice reglementare juridică este în fond şi o ocrotire prin mijloace juridice, după cum orice apărare juridică este şi o reglementare juridică, deoarece „reglementarea juridică se manifestă întocmai în faptul că norma stabileşte regula de conduită şi pune această regulă sub protecţia statului, iar ocrotirea juridică implică, în general, stabilirea de către norma ocrotitoare a unei reguli de conduită, adică, acea normă îndeplineşte o funcţie de reglementare" [6]).

Dreptul pozitiv sprijină acest punct de vedere. Astfel, legea nr. 5/1952 — pentru organizarea judecătorească — prevede în art. 2 că: „In Republica Populară Romînă instanţele judecătoreşti au ca sarcină să apere:

---

4) **B. S. Nikiforov,** ***Despre obiectul juridic al infracţiunii în Dreptul penal sovietic,*** **«Statul şi Dreptul sovietic», nr. 6/1956, p. 100.**

5) **B. S. Nikifororov,** ***op. cit.,*** **p. 101.**

6) **Idem, p. 102.**

a) orînduirea socială şi orînduirea de stat a Republicii Populare Romîne,

b) drepturile fundamentale ale cetăţenilor Republicii Populare Romîne, precum şi celelalte drepturi şi interese garantate de lege etc.", şi în continuare art. 3 precizează că sarcinile instanţelor judecătoreşti se realizează prin:

a) judecarea pricinilor penale şi aplicarea pedepselor prevăzute de lege,

b) judecarea pricinilor civile privind drepturile şi interesele cetăţenilor... etc.

Cu alte cuvinte, atît legile penale cît şi cele civile pe care le aplică instanţele judecătoreşti apără interesele oamenilor muncii enumerate în art. 2 din lege.

Concluzia care se impune, deci, este că atît dreptul penal cît şi cele lalte ramuri ale dreptului apără relaţiile sociale convenabile oamenilor muncii din ţara noastră şi că specificul dreptului penal trebuie căutat nu în obiectul apărării, ceea ce este valabil pentru celelalte ramuri ale dreptului.

Pentru a determina specificul dreptului penal trebuie să folosim o altă cale şi pentru sesizarea ei să plecăm de la două exemple.

Relaţiile de familie, în statul nostru democrat-popular, sînt apărate de normele dreptului de familie pe care le găsim în *Codul familiei*. Totodată, şi în *Codul penal* — Cartea a II-a, găsim Titlul XII, *Delicte contra familiei*, ale cărui norme prevăd fapte determinate care, prin gradul lor ridicat de pericol social, sînt perfect distincte de orice alte atingeri aduse relaţiilor de familie, încît pentru ele conştiinţa juridică a poporului nostru muncitor nu poate concepe decît răspunderea penală.

Ordinea obştească statornicită în Republica Populară Romînă este apărată prin H.C.M. nr. 716/1959, care a aprobat *Instrucţiunile privind sancţionarea contravenţiilor la dispoziţiile referitoare la apărarea ordinii obşteşti*, dar totodată, în *Codul penal* găsim Titlul XVII, *Infracţiuni contra ordinii obşteşti*, care a fost introdus prin Decretul nr. 33 din 25 februarie 1955.

Ceea ce deosebeşte faptele care constituie infracţiuni contra ordinii obşteşti, de faptele care constituie contravenţii, este gradul mărit de pericol social al celor dintîi care impune, în cazul săvîrşirii lor, aplicarea de pedepse.

Această deosebire rezultă, de altfel, din cuprinsul al. 1 al art. 1 al Decretului nr. 184/1954, pentru reglementarea sancţionării contravenţiilor.

Împrejurarea că însăşi dispoziţia legală, citată mai sus, foloseşte drept criteriu distinctiv între infracţiune şi contravenţie, gradul de pericol social poate justifica oare concluzia că, între aceste două categorii de fapte socialmente periculoase există o deosebire de ordin cantitativ şi nu de calitate? Socotim că nu.

Gradul mai mare de pericol social al unei fapte face ca aceasta să dobîndească o anumită semnificaţie în viaţa socială, să capete o anumită calitate şi anume calitatea de infracţiune.

In asemenea cazuri putem vorbi despre transformarea cantității în calitate.

Specificul dreptului penal constă, deci, în faptul că spre deosebire de celelalte ramuri ale dreptului (drept civil, administrativ etc.) apără relațiile sociale contra unor fapte determinate, prevăzute în normele sale, și care datorită gradului lor de pericol social sînt calitativ deosebite de orice alte atingeri aduse acelorași relații sociale.

Acest fel de a înțelege autonomia dreptului penal ca ramură a sistemului de drept își găsește confirmarea și în al. 1 al *Codului penal R.P.R.*, potrivit căruia: „legea penală are drept scop apărarea Republicii Populare Romîne și a ordinii sale de drept împotriva faptelor periculoase pentru societate, prin aplicarea măsurilor de apărare socială față de persoanele care săvîrșesc asemenea fapte".

Trăgînd concluzia, din toată această argumentare, putem spune că în dreptul R.P.R., obiectul juridic al infracțiunilor îl constituie relațiile sociale pe care le apără legea penală contra faptelor socialmente periculoase pe care le incriminează.

Să trecem acum la unele probleme pe care le ridică obiectul juridic al infracțiunii.

Clasificarea obiectului juridic.

In puținele materiale publicate, care tratează despre obiectul juridic al infracțiunii, acesta este, de obicei, împărțit în: obiect general, care constă în relațiile sociale, care își găsesc expresia în orînduirea socială, orînduirea de stat și ordinea de drept instaurată de popor în frunte cu clasa muncitoare; în obiect special (sau de grupă sau generic), care constă în relațiile sociale de aceeași natură vătămate de un grup de infracțiuni, și în obiect nemijlocit sau direct, care constă în relația socială pe care o vatămă direct o infracțiune determinată.

Astfel, de exemplu, S. Feller, în articolul *Elementele infracțiunii în dreptul penal sovietic,* publicat în «Justiția nouă» nr. 5 1950, după ce arată că obiectul infracțiunii — în dreptul penal sovietic îl constituie, potrivit art. 6 din *Codul penal R.S.F.S.R.,* orînduirea sovietică și ordinea de drept stabilită de puterea muncitorească-țărănească, în perioada de trecere la orînduirea comunistă, afirmă că: „In cadrul fiecărei diviziuni a părții speciale a *Codului penal,* găsim astfel cîte un obiect nemijlocit al infracțiunilor din capitolul respectiv... și că obiectul infracțiunii poate fi și mai diferențiat, în cadrul unor articole din partea specială, astfel art. 175 C. p. R.S.F.S.R., apără patrimoniul particular de distrugere sau degradare, etc.".

Se pare că obiectul nemijlocit, la care se referă S. Feller, ar corespunde la ceea ce se denumește obiect special, iar obiectul mai diferențiat ar corespunde obiectului nemijlocit din clasificarea tripartită folosită în mod curent.

Aceeași împărțire a obiectului juridic al infracțiunii este folosită și de autorul capitolelor consacrate dreptului penal din lucrarea *Principii de drept* publicată de Ministerul Justiției [7]).

De asemenea, C. Stegăroiu, în *Cursul de Drept penal* — partea ge-

7) **Ministerul Justiției,** ***Principii de drept,*** **p. 539.**

nerală — arată, fără a defini noţiunea de obiect juridic al infracţiunii, că în teoria dreptului penal socialist se admite o diviziune tripartită a obiectului infracţiunii, în felul următor: „Obiectul comun tuturor infracţiunilor, al infracţionalităţii, în general, îl constituie interesele obşteşti de diferite categorii, anumite interese individuale considerate importante pentru viaţa colectivităţii, normele de convieţuire existente.

Distingem apoi, un obiect generic al infracţiunii, el fiind un obiect comun unui grup de infracţiuni.

„În fine, continuă C. Stegăroiu, distingem obiectul imediat sau nemijlocit al infracţiunii, care constă în interesul, valoarea, *lucrul* în mod efectiv prejudiciat"[8]).

Eliminînd din discuţie faptul dacă riguros ştiinţific se poate vorbi de un obiect generic al infracţiunii şi n-ar fi mai corect să vorbim de noţiunea de obiect al infracţiunilor de o anumită categorie, socotim că includerea lucrului în obiectul imediat sau nemijlocit se datoreşte confuziei dintre obiectul juridic şi obiectul material al infracţiunii.

Această confuzie constituie o greşeală atît din punct de vedere metodologic cît şi din punct de vedere al logicii formale.

Într-adevăr, dreptul penal ca parte a suprastructurii ocroteşte, în mod direct, baza, adică, relaţiile sociale de producţie şi prin aceasta şi alte relaţii sociale, de unde consecinţa că numai relaţiile sociale şi nu lucrurile constituie obiectul juridic al infracţiunii[9]).

De asemenea, aplicarea riguros exactă a regulilor logicii, cu privire la operaţia clasificării, ne duce la concluzia că în obiectul nemijlocit sau direct al infracţiunii nu pot fi incluse şi lucrurile.

Astfel, în *Manualul de logică formală* de sub redacţia lui D. P. Gorski şi P. V. Tavaneţ, clasificarea este definită ca: „repartizarea obiectelor pe clase potrivit asemănării dintre ele şi în aşa fel, încît fiecare clasă să ocupe un loc constant şi precis fixat în raport cu celelalte clase", iar în continuare, autorii adaugă: „la baza clasificării stă operaţia de diviziune a noţiunii"[10]).

Dacă obiectul comun tuturor infracţiunilor îl constituie, după cum afirmă C. Stegăroiu, interesele obşteşti de diferite categorii, anumite interese individuale, normele de convieţuire, atunci cum este posibil, ca în obiectul nemijlocit, care se întemeiază pe diviziunea noţiunii obiectului comun tuturor infracţiunilor, să găsim elementul — lucru — care nu intră în alcătuirea obiectului comun?

Răspunsul urmează de la sine.

Confuzia semnalată mai sus conduce, pe autorul cursului, şi la motivarea greşită a unei soluţii juste. Astfel, la p. 11, citim următoarele: „spre exemplu, furtul mai multor lucruri mobile din casa unei persoane constituie — infracţiune cu obiect unic — deşi acesta este neprezentat materialmente prin mai mult lucruri mobile, dat fiind că obiectul specific al infracţiunii de furt îl constituie lucrul mobil"[11]).

---

8) C. Stegăroiu, *Drept penal*, partea generală, p. 10.

9) În acelaşi sens, V. N. Kudreavţev, *Corelaţia dintre obiectul juridic şi obiectul material al infracţiunii*, «Analele romîno-sovietice», Economie—Drept, nr. 10/1951, p. 104 şi urm.

10) *Logica*, sub redacţia lui D. P. Gorski şi P. V. Tavaneţ, p. 78.

11) C. Stegăroiu, *Curs de Drept penal*, partea generală, p. II, p. 11.

Greșeala este evidentă; în cazul de mai sus ne găsim în prezența unei singure infracțiuni, pentru că pe baza aceleiași hotărîri delictuoase s-a vătămat același obiect juridic — proprietatea personală — și nu pentru că obiectul specific al infracțiunii de furt îl constituie lucrul mobil, care reprezintă doar obiectul material al infracțiunii.

Obiectul juridic al infracțiunii și consimțămîntul victimei. După cum se știe, deși problema consimțămîntului victimei la săvîrșirea unei fapte în contra unor drepturi patrimoniale sau personale, garantate de legea penală, nu este soluționată în partea generală a *Codului penal R.P.R.*, totuși, din unele norme ale părții speciale reiese că acest consimțămînt poate, cu respectarea anumitor condițiuni, să înlăture caracterul infracțional al faptei săvîrșite.

Socotim că problema valorii juridice a consimțămîntului victimei la comiterea unei fapte prevăzute în legea penală, poate fi înțeleasă numai în lumina obiectului juridic al infracțiunii.

Intr-adevăr, o persoană care consimte ca alta să-i vatăme drepturi apărate de legea penală consimte la vătămarea unui obiect juridic.

Din această afirmație decurge consecința că trebuie scoase din discuție toate acele infracțiuni în al căror conținut intră, ca o trăsătură componentă, lipsa consimțămîntului titularului dreptului prejudiciat, deoarece în toate aceste cazuri consimțămîntul acestuia are drept urmare că nu ne mai găsim în prezența unei fapte prevăzute în legea penală, și ca atare nu se poate vorbi nici de vătămarea unui obiect juridic.

In lumina concluziei de mai sus, socotim ca fiind greșit exemplul folosit destul de des cu consimțămîntul proprietarului de a i se lua un obiect ce-i aparține, deoarece un astfel de fapt nu este prevăzut în legea penală; art. 524 incriminează faptul de a lua un lucru mobil din posesiunea sau detențiunea altuia fără consimțămîntul acestuia.

Se poate vorbi de consimțămîntul victimei, de exemplu, în cazul în care o persoană consimte ca alta să-i aplice o lovitură, deoarece faptul de a lovi este prevăzut de art. 470 C. p.

Condițiile a căror îndeplinire dau consimțămîntului părții vătămate eficiență juridică, sînt determinate tocmai de obiectul juridic al infracțiunii.

Astfel, în principiu, consimțămîntul nu poate produce efecte, decît dacă se referă la anumite obiecte juridice, adică la anumite relații sociale care asigură persoanei posibilitatea de a se bucura de unele drepturi patrimoniale sau personale.

Consimțămîntul nu trebuie să urmărească un scop ilicit, adică să nu ducă la vătămarea unui obiect juridic care nu stă la dispoziția celui ce consimte. Sub acest aspect, un exemplu tipic îl constituie delictul de automutilare (art. 480 C. p.).

In legătură cu valoarea juridică a consimțămîntului victimei, trebuie să amintim că penaliștii burghezi au încercat să găsească un criteriu după care s-ar putea distinge cazurile în care consimțămîntul victimei ar înlătura caracterul penal al faptei consimțite, de acelea în care n-ar produce un asemenea efect.

Criteriul, la care s-au oprit cei mai mulți autori burghezi, este acela

al împărţirii intereselor apărate de legea penală în drepturi dobîndite, care pot fi deci înstrăinate, şi drepturi înnăscute de care nu se poate dispune.

Sînt considerate ca drepturi înnăscute: viaţa, libertatea, integritatea fizică etc.

Trebuie să remarcăm, din capul locului, că această distincţiune se întemeiază pe noţiunea metafizică a drepturilor naturale ale individului, care ar exista în afară de stat şi ar exprima însuşiri înnăscute ale omului.

Fiind independente de normele dreptului în vigoare, „drepturile omului nu reprezintă nimic altceva decît pretenţii determinate de concepţii juridice şi morale, adică ceea ce este denumit adesea „drept moral" [12]).

Prin urmare, distincţia propusă este lipsită de o bază juridică.

Căutarea unui criteriu care să rezolve, în mod aprioric, cazurile în care consimţămîntul victimei ar înlătura caracterul infracţional al faptei la care a consimţit, este destinată eşecului, deoarece problema obiectului juridic al infracţiunii este, în primul rînd, o problemă politică.

Obiectul juridic al infracţiunii este unul din domeniile în care se verifică cu o forţă deosebită adevărul stabilit de Lenin că dreptul este instrumentul politicii.

În funcţie de interesele clasei dominante, variază nu numai conţinutul obiectelor nemijlocite ale infracţiunilor dar şi importanţa lor.

Evitînd o reglementare cu caracter general, legiuitorul stabileşte, în partea specială a dreptului penal, cazurile în care consimţămîntul victimei înlătură caracterul ilicit penal al faptei săvîrşite.

Obiectul juridic şi modul de săvîrşire a infracţiunii.

Legătura dintre ele este evidentă, deoarece modul de săvîrşire a infracţiunii nu-i decît modul de vătămare a obiectului ei juridic. De altfel, această legătură reiese din unitatea conţinutului infracţiunii ca ansamblu a trăsăturilor prevăzute în lege ce caracterizează o anumită faptă drept infracţiune.

Dacă la unele infracţiuni vătămarea obiectului juridic se poate face în orice mod — bineînţeles în limitele stabilite de legile obiective ale dezvoltării fenomenelor din natură şi societate — la altele, vătămarea obiectului juridic nu se poate face decît într-un anumit mod pe care-l găsim descris în dispoziţia incriminatorie.

Astfel, de exemplu, la denunţarea calomnioasă — care este o infracţiune ce împiedică înfăptuirea justiţiei — obiectul juridic nemijlocit determină şi modul ei de săvîrşire. Într-adevăr, pentru a împiedica înfăptuirea justiţiei infractorul trebuie, potrivit art. 269 C. p., ca printr-o plîngere sau denunţ adresat unei autorităţi să acuze, în chip mincinos, o persoană de săvîrşirea unei infracţiuni sau să inventeze ori să producă contra ei probe mincinoase.

Concluzia, care se desprinde din legătura ce există între obiectul juridic şi modul de săvîrşire a infracţiunii, este că ori de cîte ori obiectul

12) S. F. Kecekian, *Normele juridice şi raporturile juridice*, «Statul şi Dreptul sovietic», nr. 2/1955, p. 39.

juridic impune un anumit mod de săvîrşire a infracţiunii, acesta trebuie descris, cu preciziune, de către legiuitor, în interesul realizării legalităţii.

Incheind aceste sumare consideraţii, asupra uneia din cele mai importante probleme ale dreptului penal, ţinem să precizăm că fără a avea pretenţia de a epuiza problema obiectului juridic al infracţiunii, ele urmăresc doar scopul să atragă atenţia jruiştilor noştri asupra unor aspecte a căror aprofundare se impune din interese teoretice şi practice.

К ВОПРОСУ ОБ ЮРИДАЧЕСКОМ ПРЕДМЕТЕ ПРАВОНАРУШЕНИЯ В УГОЛОВНОМ ПРАВЕ РНР

Краткое содержание

Вопрос юридического предмета правонарушения несмотря на то, что имеет особенное значение в осуществление законности в деятельности юридических органов, все же до настоящего времени был недостаточно изучен в нашей юридической литературе.

Исходя из того факта, что предмет всякого незаконного поведения является общественным отношением, охраняемым нарушенной нормой, автор приходит к заключению, что юридический предмет правонарушения в уголовном праве РНР являются общественные отношения, которые уголовный закон защищает против общественно опасных фактов, инкриминируя их.

Из этого определения юридического предмета правонарушения исходит вывод, что юридический предмет нельзя смешивать с его материальным предметом, как бывает иногда.

CONSIDÉRATIONS SUR L'OBJET JURIDIQUE DE L'INFRACTION DANS LE DROIT PÉNAL DE LA R.P.R.

Résumé

Le problème de l'objet juridique de l'infraction a été insuffisamment étudié dans notre littérature juridique — bien qu'il présente une très grande importance pour la réalisation de la légalité populaire dans l'activité des organes judiciaires.

Vu que l'objet de toute conduite illicite est constitué par la relation sociale protégée par la norme juridique violée, on arrive à la conclusion que l'objet juridique de l'infraction dans le droit pénal de la R.P.R., est constitué par les relations sociales protégées par la loi pénale contre les faits socialement perilleux qu'elle incrimine.

De cette définition de l'objet juridique de l'infraction découle la conséquence qu'il ne peut être confondu avec son objet matériel comme on l'affirme quelquefois d'une manière erronée.